

Bernardín Šmíd

Kto nevezme svoj kríž, nie je ma hoden...

(Mt 10,37-42)

„Kto miluje otca alebo matku viac ako mňa, nie je ma hoden. A kto miluje syna alebo dcéru viac ako mňa, nie je ma hoden.“ Čo stojí nad láskou k najbližším: k otcovi, k matke, k synovi, k dcére? Kto sa odváži tvrdiť, že existuje niečo viac a krajšie ako materská, otcovská, synovská alebo manželská láska? A predsa, to, čo tvrdí Ježiš, je Božské. Boh nechce, aby sme sa milovali opičou láskou, preto lebo sme jednej krvi. Správna láska má hierarchiu a na prvom mieste stojí Láska k Absolútnu. Láska má vždy nasledovať vyššiu hodnotu, väčšie dobro. Jedine vtedy môžeme hovoriť o normálnej a zdravej láske. Zmyslom lásky je zakotviť v Bohu. Najväčšou hodnotou stvoreného Vesmíru je Ježiš. Preto mu máme dať prednosť pred všetkým a pred všetkými.

Určite mi dáte za pravdu, že láska k otcovi, k matke a k deťom je nám tak prirodzená, že sa ju ani nemusíme učiť. Aspoň u psychicky normálnych ľudí je tomu tak. Dokonca je tak prirodzená, že ju objavujeme aj v ríši zvierat. Už zvieratá prežívajú, niekedy až dramatickým spôsobom, materstvo, napríklad keď matka chráni svoje mláďatá za cenu vlastného života. U zvierat je to pudová záležitosť. U ľudí to môže byť tiež len živočíšna láska, ak sa jedná o lásku k človeku len kvôli jeho telu. Keď sa telo človeka stáva absolútnym cieľom tejto lásky. Keď človeka nemilujeme kvôli Bohu, ale keď sme si z človeka urobili modlu.

Človek – kresťan, má byť aj v tejto oblasti iný. Nemá byť formovaný len prírodou. Nakoniec veď človek nie je určený sám pre seba a ani pre iného človeka, ale je určený pre Boha. Mnohí ľudia dali za pravdu sv. Augustínovi, ktorý povedal: „Nespokojné ľudské srdce, dokiaľ nespočinie v tebe, Bože!“ Čiste prirodzené väzby človeka nedokážu dokonale uspokojiť. Ježiš, ktorý vyslovil tieto požiadavky, je Božím Zjavením, Božím Slovom. On je Pravdou. Kto miluje Krista, miluje Pravdu i Život. Ťažko by sme dokázali milovať Boha, keby sa nezjavil. Boh sa však zjavil a zjavil sa skrze človeka, ktorého stvoril, aby bol jeho obrazom. Zjavil sa v umučenom Bohočlovekovi. Je zaujímavé, že Boha môžeme chápať a milovať skrze človeka. Nie je správne milovať človeka pre neho samého, ale je dôstojne a správne milovať ho kvôli a pre Boha, ktorý sa skrze neho zjavuje.

„Kto neberie svoj kríž a nenasleduje ma, nie je ma hoden.“ Všetci máme svoj kríž. Každý vie, čo ho najviac v živote zraňuje, ale zároveň na čom najviac zomiera sebe. Každý kríž dobrovoľne prijatý sa stáva nástrojom Božej výchovy. Na kríži zomierame vlastnému sebestvu...

Kolko ľudí je ochotných urobiť možné i nemožné kompromisy so zlom, len aby zachránili svoj život. Práve táto nesprávna láska k svojmu životu spôsobuje, že svet nemôže pokročiť na ceste k dokonalosti. Prví kresťania evanjelizovali, ohlasovali evanjelium i za cenu svojich životov a len týmto spôsobom sa Rímska ríša stala kresťanskou. Dnešní „kresťania“ sú ochotní urobiť všetko kvôli svojmu životu. Sú ochotní zmarit svoju dušu, len aby si zachránili fyzický život. Spása sveta však prichádza skrze ľudí, ktorí sú ochotní zomrieť za Dobro, Spravodlivosť a Právo.

Možno po tom, čo sme si povedali, chápeme, že prirodzená láska a ani prirodzený život nie sú tou najväčšou hodnotou. Človek len vtedy miluje správne, ak miluje na prvom mieste Boha, ktorý sa zjavil v človeku, v osobe Ježiša Krista. Ak je Boh na prvom mieste v mojom srdci, môžem milovať správnym spôsobom aj všetko ostatné. Ak je však na prvom mieste v mojej láske niečo, čo je menej ako Boh, tak sa už do môjho srdca láska k Bohu nezmestí.

A napriek tomu, čo som hovoril o ľudskej láske, platí to, čo počujeme ďalej: „Kto vás prijíma, mňa prijíma. A kto prijíma mňa, prijíma toho, ktorý ma poslal. Kto prijme proroka ako proroka, dostane odmenu proroka. Kto prijme spravodlivého ako spravodlivého, dostane odmenu spravodlivého. A kto by dal piť jednému z týchto maličkých čo len za pohár studenej vody ako učeníkovi, veru, hovorím vám: Nepríde o svoju odmenu.“ Dôstojnosť Kristových učeníkov je tak veľká, že kto prijme učeníka pre Božie Slovo, ktoré hlása, prijme samotného Ježiša. A kto prijme Ježiša prijme Otca. Veľkosť človeka je v tom, že je Božím obrazom, že slovom i skutkom zjavuje Boha. Takíto človek má byť prijatý ako sám Kristus, dokonca ako nebeský Otec.

Zamyslime sa nad sebou, ako je to s našou láskou. Milujeme Boha nadovšetko a predovšetkým, alebo len kdesi na okraji svojich záujmov, svojho srdca, za všetkými známymi, priateľmi a príbuznými? Milujeme ho skutočne z celého srdca, z celej duše, z celej mysle a zo všetkých síl? Sme ochotní odumrieť svojmu sebestvu a dať prednosť Jemu a Jeho vôli pred sebou, alebo žijeme sami pre seba, plný seba a realizovania svojich životných plánov? Bože nauč nás milovať Ťa tak, ako si to právom zasluguješ. Vyprosujme si dnes na príhovor svätých mučeníkov, aby sme dokázali milovať Boha správnou láskou na prvom mieste vo svojom srdci.

*Ó, krásne svetlá otčiny,
slovanským kmeňom milené,
vás, bratia, pozdravujeme
a piesňou chváliť ideme.*

*Rím s veľkou poctou vítal vás
jak matka synov v náručí,
a vencom úcty zdobil vás
a novú moc vám poručil.*

*Do našich krajín vyšli ste
vniest' Krista, svetlom preniknúť,
jasom naplniť nebeským
tých, ktorých oslepoval blud.*

*A srdcia hriechov zbavené
horlivosť svätá zachváti
a bezútešné bodliaky
na kvety čnosti obráti.*

*Teraz už z rajskej otčiny
zhladnite na ľud vo svete;
nech živá viera planie v nás,
dedičstvo vaše presväté.*

*Bud' sláva svätej Trojici;
nech ona povzbudzuje nás
isť vašou cestou vznešenou
a získať dary večných krás.
Amen.*

Modliace sa srdce

Ž 35,13.25: *Keď oni boli chorí, ja som nosil rúcho kajúcne. Umíŕoval som sa pôstom a v srdci som sa stále modlil. Nech si v srdci nehovorí: „Dobre, ako sme si želali.“ A nech nehovorí: „Zhltli sme ho.“*

Pane, ďakujem ti za ticho, v ktorom sa môžem modliť a byť s tebou. Keď čítam a modlím sa slovami tohto žalmu, uvedomujem si skutočnosti, ktorými žije človek každej doby.

Sú to túžby po láske, spravodlivosti, prijatí či priateľstve. Sú to zranenia duše a ľudského srdca, ktoré rovnako boľia.

Sú to problémy vzťahov a problémy mysle, ktoré nás neprestajne sprevádzajú.

Jestvuje pravda o našom živote, ktorá stále pretrváva - náš život je daný našimi vzťahmi. Citlivo vnímame postoj druhých voči nám, no nie vždy vieme zvažovať svoje postoje k druhým.

Môj Bože, ty sám dobre vieš, koľko vnútorného trápenia nám to prináša. V našom živote bolesť zostane vždy bolesťou, nespravodlivosť bude vždy ponižovať, nepriateľstvo vždy ubíjať, neláskavé postoje vždy zraňovať. Náš život môžu strpčovať, ale aj obohacovať vzájomné vzťahy. Preto túžim osvojiť si postoj žalmistu: *Chcel by som sa v srdci stále modliť.*

Oslovujú ma tu tri skutočnosti. *Modlitba - v srdci - stále.* Ak je náš život daný vzťahmi, nič nás neučí správnym vzťahom tak ako pravidelná modlitba. Ona nám umožňuje prežívať a byť v najkrajšom vzťahu a v spoločenstve lásky, ktorou si ty sám a ktorou nás miluješ.

Modlitba mi dáva svetlo a múdrosť, učí ma vnímať všetko, čo ma zraňuje, trápi, ponižuje, čo je pre mňa krížom. Modlitba je silou, ktorá ma drží. Umožňuje mi zachovať si ducha evanjelia a nezrieknuť sa vytvárania spoločenstva lásky. Modlitba ma učí najkrajším vzťahom, umožňuje mi zachovať si ľudskú tvár. Lebo stále platí: *Kto sa modlí, nemrhá časom. Kto sa modlí, nikdy nieje sám. Kto sa modlí, má vždy nádej.* Áno, Cirkev je natoľko živá, natoľko je živé mesto, rodina, manželstvo, spoločenstvo, nakoľko sa modlí. Viem, že človek, ktorý sa nemodlí, stáva sa nielen bezbožným, ale aj neľudským. Pravá modlitba poľudštuje srdce človeka.

Pane, učíš nás *modliť sa v duchu a v pravde*; chceš, aby naše srdce nebolo ďaleko od teba, lebo aké bude naše srdce, taký bude náš život. Nabádaš nás, *aby sme nemali zlé a neverné srdce*. Chceš, aby sme zo srdca milovali teba, blízkych a seba samých. A rovnako nás učíš *stále sa modliť*. Preto k nám zaznieva:

Neprestajne sa modlite. Čokoľvek robíte, modlite sa.

Pane, obdaruj ma milosťou modliť sa stále a v srdci. Jednoducho byť stále s tebou.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Výročie posviacky farského kostola: V pondelok 3. júla slávime výročie posviacky farského kostola vo Vištuku. Formulár sv. omše bude z výročia posviacky.

Zbierka na Dobročinné diela Svätého Otca: Vybierali sme 450 eur. Ďakujem za vašu štedrosť.

Prehliadka speváckych zborov - Cyrilo - metodské dni:

Na slávnosť sv. Cyrila a Metoda 5. júla o 15:00 hod. bude vo farskom kostole vo Vištuku prehliadka speváckych zborov. Zbory budú interpretovať sakrálnu hudbu.

Ďakujem za čas, ktorý si mi daroval

„Je čosi, čo musíme najskôr darovať, aby nám to patrilo - čas!“ Týmito slovami hovorí Heinrich Spaemann o dôležitej a podstatnej súčasť nášho života.

Čas je dar, ktorý nám však patrí až potom, keď ho dávame ďalej, keď ho dobrovoľne darujeme, ako darček pre tých, ktorým chceme urobiť radosť.

Mať čas nie je žiadna šťastná náhoda, je to postoj. O čas treba bojovať najmä vtedy, keď je ho málo. Čím je pre nás vzácnejší, tým menej ho máme. O to viac s ním musíme starostlivo zaobchádzať a vyberať si komu alebo čomu náš čas venujeme.

Ďakujem ti za dar času, za tvoju pozornosť, za tvoje kamarátstvo, za tvoju samozrejmú prítomnosť.

Ďakujem ti, že si si našiel čas dokonca aj na dovolenke a poslal si mi pohľadnicu, že si na mňa myslel počas slávnostných dní a prial si mi rýchle vyzdravenie, keď som ležal v nemocnici.

Ďakujem ti za vernosť, spoľahlivosť a stálosť. Ďakujem, ďakujem za nezaplateľný dar tvojho času.

Adalbert L. Balling „Ďakujem“

Sväté omše v 13.týždni cezročného obdobia - (A)

3.VII. pondelok Spovedanie 17:15-18:00 hod.

18:00 Za ě Antona a Lauru Kerákových

4.VII. utorok Spovedanie 17:15-18:00 hod.

18:00 Za ě Máriu Kulifajovú a zaťa Jána

5.VII. streda Sv. Cyril a Metod - Slávnosť

08:00 Za ě Jozefa Hrdloviča (15. výročie smrti)

Lektori: Setnická G., Radakovičová J.

6.VII. štvrtok Spovedanie 16:30-18:00 hod.

18:00 Za zdravie a Božiu pomoc pre celú rodinu (K.)

7.VII. piatok Prvý piatok Spovedanie 16:00-18:00 hod.

18:00 Za ě Imricha a Veroniku Hajkových, deti a zaťov

8.VII. sobota

08:00 Za ě Jána a Serafínu Podmarčikových, brata Imricha a starých rodičov

Upratovanie kostola č.d. 2- 27

9.VII. 14. Nedeľa cezročného obdobia - (A)

08:00 Za ě Štefana Lošonského

Lektori: Jurčovičová M., Blahová M.

11:00 Za farníkov

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

14:00 Posvätný ruženec a litánie

Liturgický kalendár

3.VII. pondelok Výročie posviacka nášho farského kostola - Slávnosť, Sv. Tomáš, apoštol

4.VII. utorok Sv. Alžbeta Portugalská -Esp

5.VII. streda Sv. Cyril a Metod, Slovanský vierozvestcovia -Slávnosť

6.VII. štvrtok Sv. Mária Goretti, panna a mučenica -Esp

7.VII. piatok Sv. Anton Mária Zaccaria, kňaz -Esp

8.VII. sobota Sv. Akvila a Priska, manželia

RADOST V PÁNOVI JE NAŠA SILA

Ustavične sa radujte v Pánovi! Opakujem: Radujte sa! Vaša miernosť nech je známa všetkým ľuďom. Pán je blízko. O nič nebudte ustarostení. Ale vo všetkom modlitbou, prosbou a so vzdávaním vďaka prednášajte svoje žiadosti Bohu. A Boží pokoj, ktorý prevyšuje každú chápavosť, uchráni vaše srdcia a vaše mysle v Kristovi Ježišovi.

Flp 4,4-7)

Radosť je modlitbou, radosť je silou, radosť je láskou, je sieťou lásky, do ktorej môžete loviť duše... Ak máte v práci problémy a prijímate ich s radosťou, so širokým úsmevom - tak ako každú príjemnú udalosť - budú vidieť vaše dobré skutky a velebiť Otca. Najlepším spôsobom, ako ukázať Bohu i ľuďom svoju vďačnosť, je prijímať všetko s radosťou. Srdce naplnené radosťou je prirodzeným plodom srdca horiaceho láskou.

(Blahoslavená Matka Tereza)

Existuje jedno slovenské porekadlo, ktoré - ak si ho dobre pamätám - znie nasledovne: „Smutné oči, bledé líčka, jedným slovom katolíčka.“ A skutočne, keď sa občas na svätej omši rozhladnem po kostole, mám pocit, že spomínané porekadlo vystihuje situáciu kresťanov, ktorých mám pred sebou. Sú akýsi smutní, utrpení a možno aj otrávení. Občas sa v kostole tvárim ako u lekára po zistení nejakej vážnej diagnózy. Vlastne aj v kostole môže odznieť diagnóza nad niektorými kresťanmi. Jedným slovom ju môžeme pomenovať: smútok. Samozrejme, nechcem tým povedať, že sa teraz máme začať na svätej omši všetci umelo a čudesne usmievať. Ale trochu tej kresťanskej radosti by malo vyžarovať z našich očí, z úsmevu, z našich odpovedí a spevov, z gest...

Jednoducho zo všetkého, čo robíme; a to nielen v kostole. Je to také zvláštne, keď kresťan celú omšu znudene odstojí bez toho, že by aspoň raz otvoril ústa. Taká strašná apatia! Ako to, že nemá radosť z Krista a života s ním? Ako to, že sa neraduje z vykúpenia? Ako to, že nejasá nad Božou láskou? Či azda neuveril? Zrejme nie. Diagnóza sa zdá jasná: v skutočnosti ešte nestretol a nespoznal Krista.

Poznám ešte jedno porekadlo, či skôr len také úslovie:

„Smutný svätý, žiadny svätý.“ Nie je možné, aby sa ten, kto úprimne žije s Kristom, neradoval. To sa nedá. Radosť sama vyplýva z lásky, ktorou nás naplnia Kristus a ktorá preniká celý náš život. Ak je veľa smútku v našom živote, čosi nie je v poriadku. Iste, niekedy človek môže pociťovať aj smútok. Bolo by divné, keby sme sa usmievali pri pohrebe niekoho blízkeho alebo keď je nám veľmi ťažko, lebo sa nám nič nedarí. Na druhej strane, kresťan vždy vidí za mrakmi svoje milované Slnko.

Rozmýšľaj, čo prinášaš, keď prídeš medzi ľudí, trebárs do triedy: Je to negativizmus, smútok, znechutenie? Na všetko hundreš a všetko kritizuješ? Vieš sa tešiť z nového dňa, z darov, ktoré máš, zo života, z ľudí okolo teba? Vieš sa zasmiať aj zo seba a vieš prijať, keď si iní z teba vystrelia? Neber sa príliš vážne! Všetko sa netočí okolo

teba! Skús dnes prinášať radosť medzi ľudí! Buď otvorený a usmievaj sa! Uvidíš, že aj iní sa budú na teba viac usmievajú.

Pane, neviem, ale myslím si, že aj Ty si sa krásne usmieval. Ved' je to také prirodzené a ľudské a Ty si bol plne ľudským. Iste si mal aj zmysel pre humor a rozdával si aj radosť. Nechcem byť smutný kresťan. Chcem prežívať radosť, chcem sa smiať, chcem sa tešiť, chcem výskať od radosti. Naplň ma svojou radosťou a daj, aby som ju prinášal aj iným, všade, kam prídem. V Tebe sa tešiť chcem a radovať.

Marián Sivoň „Moderný svätý“

Jabloňový kvet

Sociálny pokrok bez mravného pokroku je barbarstvo.

Mravný pokrok bez sociálneho pokroku je lož.

Chesterton

„Chcel by som užiť svoje dni,“ povedal jabloňový kvet rozkvitnutý v plnej kráse. „Nepotrebujem nikoho, kto by sa chcel popásť na môj účet.“ Mrzuto striasal mušky a chrobáčky, ktoré si naň chceli sadnúť. Jemne sa kolísal na slnku, uzavrel sa, keď prišiel dážď, a pil šťavu stromu, až mu líčka zružovali.

„Pusť ma dnu!“ bzučala včielka. „Chcem ťa navštíviť a porozprávať sa s tebou.“

„Nemám nič na rozdávanie!“ volal jabloňový kvet a odvrátil sa na druhú stranu.

„Nesiem ti pozdrav z lúky,“ bzučal čmeliak, „a niečo som ti aj priniesol.“

„To poznám,“ odvetil jabloňový kvet. „Ty mi donesieš nejakú maličkosť a odo mňa chceš veľa. To veru nie!“ A tak ostal kvet sám.

Keď sa jar chýlila ku koncu, začali okvetné lístky poletovať vo vzduchu. Aj jabloňový kvet poslal svoju korunku na cesty. Onedlho biela nádhera stromov pokryla trávnik. Vtedy jabloňový kvet zbadal, že ostatné kvety dostali malé, pevné srdiečka, ktoré začínali rásť. Pozrel na svoje vlastné srdce, ale bol tam iba drobný, suchý uzlík na stopke.

Teraz by už bol rád zavolať späť svojich návštevníkov. Ale tí už dávno odleteli na polia a do lesa.

Spoznal som márnosť úsilia o materiálne ciele.

Všetok majetok, ktorý som sa snažil získať, je dnes pre mňa menej ako láskavý pohľad drahého človeka.

A som presvedčený, že každé ľudské srdce nevyhnutne a neodvratne potrebuje Boha.

A. J. Cronin

Max Rosler „Skoré uzdravenia“

Nevysypaný kamienok v čižme

Na mojej izbe raz spalo dvadsaťjeden chlapcov. Smrad je slabé slovo. Izba veľká štyrikrát päť metrov, dvere zatvorené. Na trojposchodovej posteli som spal hore, podo mnou chlapi, všetko smrdelo. Lahol som si doľava, smrad. Otočil som sa doprava, znova smrad. Dám vám dobrú radu: treba spať v strede, zvonovito vás ten smrad obchádza. Snažil som sa dýchať ústami a takto zaspať.

Ráno som sa zobudil, štípali ma oči. Toto nie je možné, pomyslel som si. Hovorím jednému chlapcovi:

„Marián, ukáž mi svoju nohu!“

Noha zabalená, špinavý obvaz. Nie som fajnovka, ale nebolo mi to jedno. Na päte diera, mincu by som tam vopchal. Prebalil som mu to.

„Čo sa ti stalo?“

„Vieš, farár, otec mi zomrel dávno, nepoznal som ho. Učil som sa na samé jednotky, matka mi zomrela šesť týždňov pred maturitami.“ Tento muž sa tak spustil, že začal piť, stal sa bezdomovcom a farár v Čadci mu povedal: „Chod' do Žakoviec ku Kuffovi.“

Ľšiel, stoosemdesiat kilometrov peši. Putoval niekoľko týždňov.

„Vieš, farár, nemal som ponožky, bolo mínus dvadsaťdva a mne tam spadol kamienok.“

„A prečo si si ho nevysypal?“

„Bol som opitý, Keby som si ho bol chcel vysypať, zamrzol by som.“

Jeden nevysypaný kamienok. Z kamienka otlak, z otlaku infekcia, z infekcie gangréna, po gangréne mu odrezali nohu.

To, čo urobí jeden nevysypaný kamienok v čižme, urobí jeden nevysypaný hriech pri spovedi v tvojej duši. Môžeš mať sto kamienkov, keď prídeš na spoveď, všetky kamienky sú preč. Boh všetky zničí. Daj pozor na to, aby si si urobil dobrú spoveď. Nech ti v tom Pán Boh žehná!

Farár Marian Kuffa „Maturita z lásky“

Zamyslenia

Prostriedok proti osamelosti

(sviatok Návštevy Panny Márie - 2. júla)

Pri čítaní novín si občas pozriem zoznamovacie inzeráty. Niežeby som sa chcel sám zoznamovať, ale preto, že ich pokladám za zaujímavé a ich obsah za informatívny. Ako vlastnosti žiadaného človeka sa uvádzajú: pekný/á, štíhly/a, športový/á, majetný/á, prirodzený/á, sympatický/á... Naproti tomu by sa mali žiadať: dobrotivosť srdca, láska, dôvera, teplo a vernosť. Ako najčastejší dôvod na zoznámenie sa udávajú prevažne samota a osamelosť. Osobitne počas Vianoc sa zväčšuje pocit osamelosti. Jeden z týchto inzerátov znie: „Všetko by som dal/a za to, aby som vianočné sviatky už nemusel/a stráviť sám/sama. Kto ma vyslobodí z

mojej osamelosti a zatelefonuje mi?“

Osamelosť skutočne patrí k najväčšej ťarche našej doby. Nie je na mieste pátrať po príčinách tejto osamelosti z psychologického a sociálneho hľadiska. K tomu prispelo veľa spoločenských a hospodárskych vývinových zmien. Strach zo samoty sa neustále stupňuje. Mestské sídliská s poschodovými domami a so svojimi

Giotto Bondone Stretnutie Márie a Alžbety
Freska v kaplnke Serovegni v Padove

anonymnými obyvateľmi, technické prístroje a hračky nám umožňujú prežiť voľný čas osamote, ba niektoré veci nás k tomu priam predurčujú. K tomu sa pripája rozširujúci sa pocit nedôvery, podľa ktorého v blížnom vidíme skôr konkurenta ako partnera. Okrem toho sa zdá, že sme príliš úzkostliví, keby sme sa museli zriecť trochu svojej slobody, keby sme vytvorili trvalý vzťah. Následky takéhoto stavu nenechajú dlho na seba čakať: fyzická a duchovná odlúčenosť od okolitého sveta, osamelosť, ktorú pociťujeme ako najväčšiu ťarchu našej doby. Slová, vybrané z listu, potvrdzujú túto skutočnosť: „Ďakujem Vám veľmi za milé slová v telefóne - od človeka, ktorý ma len málo pozná! Keď človek starne, stáva sa osamelejším (nikdy by som tomu nebola verila). Človek sa sám seba pýta:

Prečo? Je to zmysel života? Nevie. Práve preto som musela počuť Váš hlas a preto som Vám zavolala.“

Pozornému čitateľovi zoznamovacích inzerátov by tento citát mohol dať podnet na rozmyšľanie. Objavuje sa v nich totiž nedôslednosť. Ponuka sa nezhoduje s dopytom. Ponúka sa: dobrá postava, krása, určitý blahobyť, ale naproti tomu sa žiada: dobrota srdca, dôvera, vernosť, láska a podobne.

Je nepopierateľné, že pekný a športový výzor, štíhla postava sú príjemné pre oko, ale samy osebe sotva prispievajú na zmiernenie ťarchy osamelosti. Treba uprednostniť celkom iné vlastnosti, ktoré môžu zmierniť ťažobu osamelosti. Nemali by sa ponuka a dopyt trochu zosúladiť?

Nie je to práve ono, čo preukázala Mária svojej príbuznej Alžbete? Jej príbuzná očakáva dieťa, a preto sa vydala na cestu, aby v týchto dňoch, ktoré nie sú pre žiadnu ženu ľahké, bola u Alžbety, aby jej poskytla spoločnosť, ale aj pomoc. Nerobí z toho veľkú vec, nečaká na správu alebo na prosbu od Alžbety, ide spontánne za vnútorným hlasom, ktorý jej hovorí, čo treba v tejto konkrétnej situácii robiť. Mali by sme mať otvorené oči a ísť za naším vnútorným hlasom, spontánne ako Mária. A takto zmierovať ťarchu osamelosti. Kto si myslí, že veľmi trpí osamelosťou, kiež vystúpi zo svojej ulity, do ktorej sa stiahol, a pristúpi k svojim blížnym. Bude sa cítiť menej osamelý.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku